

Ек. Манчева.

ДЕЦАТА НА РИБАРЯ.

Продължение от кн. III.

СЦЕНА ВТОРА.

Скалист морски бряг. Рибарски деца насядали. Едни от по-големите момичета кърпят скъсани мрежи. Момчета плетат кошове, а по-малките деца се забавляват с охлювчета, други пресукват конопени вжрви. Настрани от тях—млади момци поправят счупена лодка. Децата, весело настроени, запяват.

Песен на децата (весело):

Хвърля дядо, хвърля мрежа в морето,
Па' изважда златна рибка в сертмето.
Скача рибка, дядо моли за милост:
—Всичко, казва, ще ти даря до ситост!

Искай, дядо, злато, пари, имотец—
Ще го имаш, но дари ми животец!
—Не ща, рибке, пари, имот, ах старост! . .
Искам, мила, сила, здраве и младост! . .

(Влиза Руска заедно с Венетка).

Руска—Ей, па какво сте се разпели! Пенке, закръпи ли ирежата? Аз си набрах хубави малки охлювчета.

Пенка—Ти пък все за гerdани охлюви събираш!

Руска—Не за мене, я. . . . Кака, като се вжрна от града, ми донесе една хубава кутийка, отгоре облепена с охлюви. Ние ги събираме, пък в града хората печелят от тях! . . . Тя обеща на един търговец, че ще му носи охлювчета, а той ще прави разни украшения, за да ги продава.

Няколко деца (в един глас); Я гледай търговката! . . .

Руска—Събирайте и вие, ма! . . . То град не е като село; колата да занесеш, пак ще се изхарче. . . Ех, и аз каква жи!... Доведох ви гостенка.

Няколко деца (към Венетка)—О, добре дошла, добре дошла! От града трябва да е?

Венетка—От града съм.

Едно момиче—А що дириш тук при нашия край?

Венетка—С мама дойдохме. Тя болна бе цяла зима, та доктора край морето я изпрати на чист въздух, да се поправи.

Едно момиче—Че в града въздух няма ли, а?